

ХРИСТОС ВАСКРСЕ
ВАНСТИНУ ВАСКРСЕ!

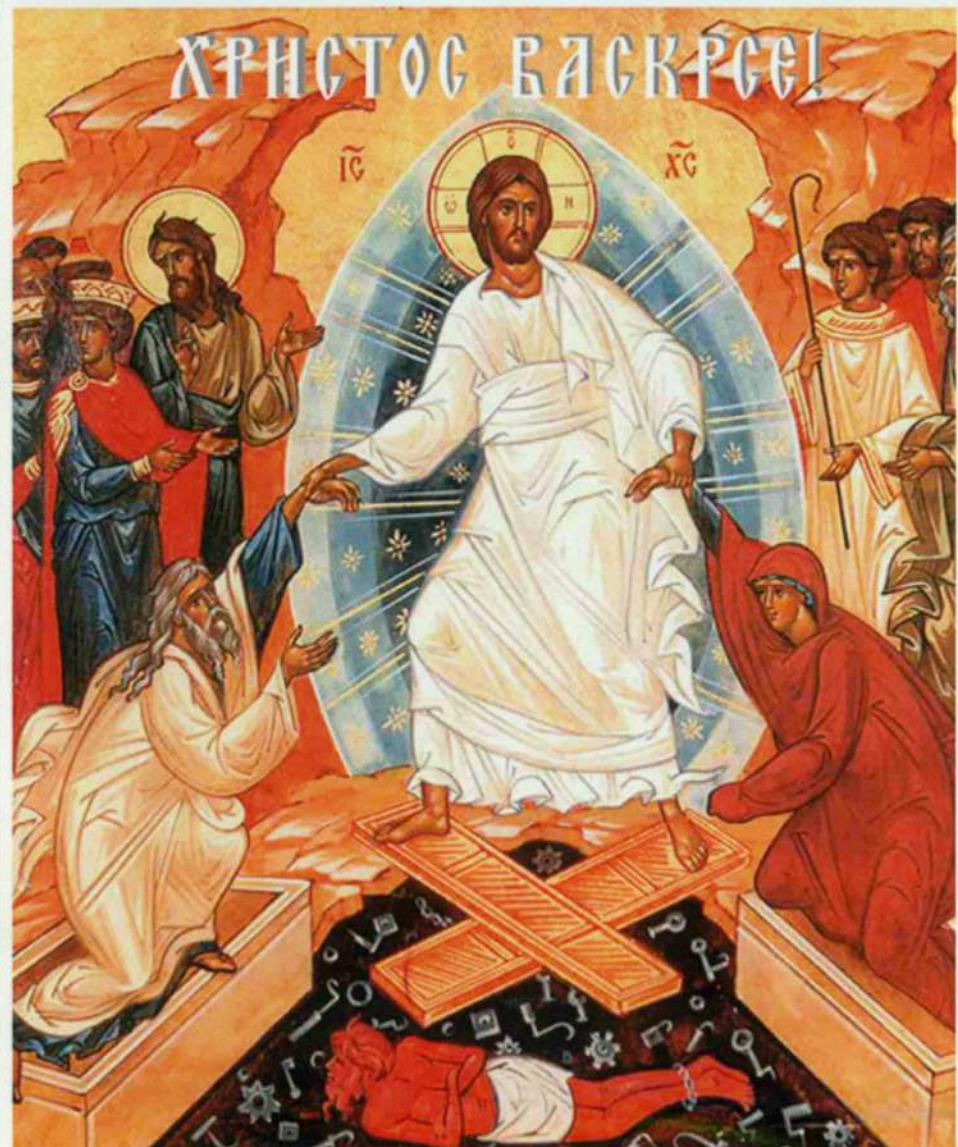
МИСИОНАРСКИ ЧАСОПИС С.П.Ц. АРХАНГЕЛ МИХАИЛО

ГОДИНА 2016

број 14

БЕЛИ АНЂЕО

Васкрсе

Тропар, глас 5. Христос Васкрсе из мртвих, смрћу смрт разруши, а онима који су у гробовима живот дарова.

Кондак, глас 8. Иако си у гроб сишао бесмртни, уништио си Адову моћ и Васкрсао си као Победиоц Христе Боже. Женама мироносицама си рекао: Радујте се! Твојим Апостолима дарујеш мир, а палима васкрсење.

ХРИСТОС ВАСКРСЕ! ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Из садржаја:

- ♦ Васкршња посланица
- ♦ Православни поглед на еутаназију
- ♦ Зашто палимо канџила
- ♦ Српски обичаји за Васкрс
- ♦ Најаве догађаја које нам претходе

Црквено-народни часопис Ц.Ш.О. Св. Архангела Михаила
Бели Анђео

Редакција:

Главни и одговорни уредник: протојереј Малиша Миловановић

Историја: Јубомир Котур

Дизајн корице: Ненад Штрбац

Рецензент, лектор и енглеска секција: Љиљана Толевић

ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА

Два пута и два царства

Два се царства задобити не могу. Два супротна царства. Или Небо или земља. Или тело или душа. Два се господара не могу служити. Или Христос или Христов супостат (противник). Не може се путовати на два супротна пута. Или низ воду или уз воду. Или тесним путем у Небеско Царство или широким у пропаст. (Св. Николај Жички)

Жртва усређује

Није богат онај који поседује иметак и чува га, него онај који га дели. Жртва, а не поседовање нас усређује. (Св. Климент Александријски)

Опроштај

Чак и ако ти сви духовни оци, патријарси, архијереји и сви људи опросте, још увек ти није опроштено док се не покајеш на делу. (Св. Козма Етолски)

Паре

Што више волиш паре то чвршће затвараш Царство Небеско. (Св. Василије Велики)

Историја

Читајте своју историју како ваље, и видећете сав је закон Божији урезан у њој. (Св. Николај Жички)

Стрпљење

Ма шта радио, ради то са стрпљењем и Бог ће ти помоћи свим делима твојим и у свему ма шта се дододило са тобом. (Преп. Антоније Велики)

Малодушијост

Малодушијост и осуда близњег помућују свест и не дозвољавају да се види Светлост. (Ава Исаја)

Мир Божији

Мир је мера свих добара и претпоставка сваке радости. (Св. Јован Златоуст) Кад се уздамо у Бога, можемо да поднесемо недаће и да сачувамо свој мир, па макар и не сретали мир код људи који нас окружују. Јер је речено: бејах миран са онима који мрзе мир. Нека би дао Бог да и они заволе мир. (Св. Филарет Московски)

Гледање у будућност

Када би било корисно знати будућност, онда то Бог не би скрио од нас. (Св. Јован Хризостом)

Скривене страсти

Многе страсти су скривене у нашим душама, и показују се онда, када се појаве предмети који их изазивају. (Св. Максим Исповедник)

Туђи грехи

Не гледај на туђе грехе, него посматрај своје зло. (Св. Димитрије Ростовски)

Реч

Људска реч може бити оштра као мач и тада она рањава и убија, а може бити блага као јелеј и тада је она попут мелема који лечи. (Св. Филарет Московски)

22. мај САБОР СРПСКЕ ОМЛАДИНЕ

нема истине. Ако нема Вакрсења, онда је радост лаж, а туга истина. Јер, истина је оно што има коначну и трајну реч, а не оно што бива и пролази. Но, смрт више нема коначну реч и зато је радост истина. Вакрсење Христово је загрљај, возглањење свих наших радости у Животу и Истини. Радост је, коначно, добила биће, трајност – истинско „јесте“.

ПОЗДРАВНО СЛОВО

**Христос вакрсе,
возљубљена браћо и
сестре!**

„Христос вакрсе, радости моја!“ Овим је поздравом Св.Серафим Саровски поздрављао свакога човека, у свако време, не само у периоду пасхалног славља. И није Свети Отац погрешио. Вакрсење Христово представља смисао и темељ наше вере, наших живота и свих наших празника. Сви наши поздрави утемељени су на том једном и највећем: Христос вакрсе! Јер, ако Христос не уста, узалуд је и вера и проповед наша, каже апостол Павле (1Кор. 15, 14).

Заиста, док човек победоносно не узвикне: „Где ти је смрти жалац, где ти је пакле победа?“ (1Кор. 15, 55), нема радости, нема смисла,

Вакрсење је победа над смрћу, победа радости над тугом. Но, победа не бива без борбе. Тако ни радости Вакрсења не бива без Крста. А свако од нас носи свој лични крст. Ми, имигранти, који живимо јако далеко од своје Отаџбине, ми имамо први крст, крст наше жеље, за нашом Отаџбином. А потом, свако од нас носи и своју муку, и сваком се чини она подједнако тешка. Али Господ зна колико ми можемо трпети, носити и борити се са теретом крста, који носимо.И Христос је нас ради, тачније из љубави према нама, носио крст, тежак и ничим скривљен.Носио је, а затим на том истом крсту и био разапет, и све је претрпео.Имао је један циљ. Тада крајњи циљ је Вакрсење, предавање човеку и свету живота, истинитог живота. Крст је пут до Вакрсења, а Вакрсење је смисао Крста.

To je путања којом је Бог дошао почиње да нам смета, зато влада да сртне человека. Но, то је путања нетрпљивост.

којом и човек сусреће Бога. Тако Понекад имам осећај, да у овој хришћани и треба да схвате свој канадској ширини, понекад нема крстоносни пут ка радости довољно места. Понекад нас та Ваксрења. Не смеју свој подвиг самодовољност, лансира у лажну да претворе у осећај осуђеника и или искривљену слику реалности, кажњеничко испаштање. Подвиг па нам се чини да нас сви воле јер је догађај љубави и само као такав нам се непрекидно смеше. Из а има смисла. Пост је акт слободе. лажних осмеха крије се истинити Праштање је акт слободе. плач и шкрутуз зуба. Нема Милостиња је акт слободе. истините радости јер нема Смирење је акт слободе. Све су то радости без љубави. Нема плодови љубави „која не тражи истините љубави јер нема своје“. Подвиг је борба против храбости за Крст или самољубља, тог корена свих пожртвовања. Ко ће данас да се човекових патњи и туговања. одрекне лепих одела, великих Подвиг је освајање изгубљене кућа, лепих аута, дугих слободе и ослобођење страха од путовања, да би чувао децу, да би другога, оног страха који је Адама бдео над њима, да би се одрекао сакрио од Божијег дозивања: угодности у који се сам уградио и „Адаме где си?“ (Пост. 3, 9). Тим око себе начинио као свој, страхом живи човечанство. Тада посебни свет. Људи данашњице су страх је створио илузију живота. оковани собом. Радост је У том отимању живота, човек је поистовећена са самољубљем. човеку вук, почели смо себе Зато је туга сатире, имајући превише волети и онај поред коначну реч над њом.

TRADITIONAL SERBIAN DAY

AT ST. ARCHANGEL MI-
CHAEL SERBIAN OR-
THODOX CHURCH

June 11 and 12th

Soccer tournaments on both days

Great cultural and performing program

Saturday, June 11, from 1:00 - 5:00 pm

Special guests Serbian Folklore group from Las Vegas
Russian Ethno Group **Ne Zdali**
VETERANI F.G. Vuk Karadzic
Folk Group from Hamilton

Sunday, June 12, from 1:00 to 5:00 pm

Special Guests Folk Group Mlada Srbadija
Russian Orchestra
Russian Dancing Group
Polish Dancing Group
Chinese Artistic Group
Serbian Ethno Singer Milanka

JOIN US FOR GREAT FOOD and CULTURAL
PROGRAM AND SOCIALIZING DURING THE DAY
AND
EXCELLENT ENTERTAINMENT IN THE EVENING
WITH DRAGAN AND
SPECIAL GUEST SINGER ANDJELA

EASTER - VASKRS

On Easter Sunday, Christians celebrate the resurrection of the Lord, Jesus Christ. It is typically the most well-attended Sunday service of the year for Christian churches.

Christians believe, according to Scripture, that Jesus came back to life, or was raised from the dead, three days after his death on the cross. As part of the Easter season, the death of Jesus Christ by crucifixion is commemorated on Good Friday, always the Friday just before Easter. Through his death, burial, and resurrection, Jesus paid the penalty for sin, thus purchasing for all who believe in him, eternal life in Christ Jesus.

Traditional Orthodox Easter Greeting

It is customary among Orthodox Christians to greet one another during Easter season with the Paschal greeting. The salutation begins with the phrase, "Christ is Risen!" The response is "Truly, He is Risen!"

Red Easter Eggs

In the Orthodox tradition, eggs are a symbol of new life. Early Christians used eggs to symbolize the resurrection of Jesus Christ and the regeneration of believers. At Easter, eggs are dyed red to represent the blood of Jesus that was shed on the cross for the redemption of all men.

*Grand Wedding Banquet Hall to
Rent for Your Special Day!*

*Enjoy stunning architecture
and natural light at Burnaby Hall! Spaciousness allows
your guests to flow easily
from banquet room to the
central hall.
Beautiful entrance gallery
perfect for cocktail hour!*

www.burnabyhall.ca
7837 Canada Way, Burnaby • Call 778.991.4598

Отуда, да би човек досегао човека“, вечита истина. Бог је истинску радост, ваља да до ње Биће радости јер је Света Тројица. дође кроз крстоносни подвиг. Зато Радост је сретање са другим: са је Мајка Црква, учећи нас радости, Богом и са близњим. Зато се наша све наше велике Празнике, од радост и сведочи поздравом јер којих је највећи управо овај радост нисмо ми сами себи, већ је Празник Васкрсења, везала са други радост наша: „Христос подвигом као припремом за ваксрсе, радости моја!“ Ова радост. Кроз подвиг човек бива радост је коначна победа љубави. ослобођен беде самољубља и свих Овом љубављу је Господ победио његових порода: стомакоугађања, све туге, а на крају и ону највећу – сребролубља, зависти и сваког смрт. Та љубав је живот и истина. другог промашаја који га Радост. Истом том љубављу је удаљавају од истинитог живота. свети о.Серафим побеђивао Живот се коначно кроз подвиг дивљину Саровске шуме у којој је познаје не као задовољење проводио свој крстоносни подвиг. властите хемије, већ као слобода и Та љубав је од грабљивица које су љубав у нераскидивој заједници га окруживале створила питоме са Богом и близњима. Тек када кућне љубимце, које је Светитељ човек преуми и када живот схвати без проблема додиривао и као „волим и вољен сам, дакле миловао. Иста та љубав је и постојим“, онда је досегао капију смисао живота сваког радости. Радост није догађај хришћанина. Она је сами живот, усамљене монаде или јединке, истинити живот који има себе самог, радост није selfie, последњу реч. Смрт је побеђена, радост је заједница, виђење сетимо се тога кадгод срећемо других кроз призму Бога. Колико једни друге и радујмо се једни пута у Ванкуверу, сусретнемо другима. Други: Бог и близњи, туристе или локално јесу радост наша. Друге радости становништво, које на штапу само нема. А радост је живот, истинити себе слика, јер нема човека. живот, Усамљеност и изолација, немање Христос ваксрсе, радости моја! жеље за трпљење другог, полако нас претвара у индивидуе, тужно, *протојереј Малиша М. Миловановић* бањи Витезди,када га је Христос упитао зашто 37 год није ушао у бању, ради оздрављења, а он је одговорио; „ Господе, немам

Стари српски обичаји за Васкрс

Васкрсу и данима који му претходе највише се радују најмлађи. Обичај "туцања" офорбаним и нашараним ускршњим јајима, уздржаност поста и окупљање око празничне трпезе од давнина су красили радост Васкрса. За све хришћане Васкрс је празник помирења, радости и љубави.

Порекло обичаја фарбања јаја и даље је скривено под теретом историје и прохујалих векова, мада све говори да је веома стар. Ово потврђују не само многобројни археолошки налази већ и честа спомињања у древним књигама и списима.

Јаје је, у сваком случају, код већине народа симбол живота, плодности и сваког напретка. Тачан одговор на питање када је овај обичај црква прихватила не постоји, али се први пут фарбана јаја помињу код хришћана у 12. веку, мада су код Словена стигла тек четири века касније.

Према једном од веровања, на дан кад је Христос умро на крсту и потом сахрањен крај његовог гроба постављена је јака стража. Стражари су управо јели печену кокош, кад је један од стражара изразио бојазан да Христос може оживети: "Кад ова печена кокош полети и снесе црвено јаје, онда ће Христос устати". Истога часа то се и догодило - кокош је снела црвено јаје, а Христос се раширенih крила уздигао на небо.

По другој верзији, после догађаја на Голготи, Марија Магдалена обрела се у Риму с намером да проповеда веру, затраживши да је прими лично цар Тиберије. Марија је Тиберију пришла с речима: "Христос воскресе". На његово питање како може мртвав да устане ("у то је немогуће веровати, као и веровати да ово бело јаје може постати црвено") догодило се - чудо. Јаје је постало ружично, па тамно, на крају јаркоцрвено.

У разна времена, једно ускршње јаје закопавано је у њиви или винограду да би усеве или грожђе бранило од града, или износило у двориште да растера црне облаке. Постојао је општи обичај да се ујутру, на Васкрс, сви укућани омрзе прво фарбаним јајетом.

He who wants to overcome the spirit of slander, should not ascribe the blame to the person who falls, but to the demon who suggests it. For no one really wants to sin against God, even though we do all sin without being forced to do so."

+ St. John Climicus, Step 10.5, *Ladder of Divine Ascent*

St. Gregory Palamas: Why did [the Prodigal Son] not set off at once instead of a few days after?

"And not many days after," it says, "the younger son gather all together, and took his journey into a far country" (Luke 15:13). Why did [the Prodigal Son] not set off at once instead of a few days after? The evil prompter, the devil, does not simultaneously suggest to us what we like sin. Instead us little by "Even if you without going or listening to the Church teacher, you will still be able to see for yourself what your duty is and not depart from what is good." When he separates someone from the divine services and obedience to the holy teachers, he also distances him from God's vigilance and surrenders him to evil deeds. God is everywhere present. Only one thing is far away from His goodness: evil. Being in the power of evil through sin we set off on a journey far away from God. As David says to God, "The evil shall not stand in thy sight" (Ps. 5:5).

+ St. Gregory Palamas, *The Parables of Jesus, Sermons by St. Gregory Palamas*

Lord Jesus on Goats and Sheep

When the Son of man shall come in his glory, and all the holy angels with him, then shall he sit upon the throne of his glory: And before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: And he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.

Then shall the King say unto them on his right hand, Come, ye blessed of my Father, inherit the kingdom prepared for you from the foundation of the world: For I was an hungry, and ye gave me meat: I was thirsty, and ye gave me drink: I was a stranger, and ye took me in: Naked, and ye clothed me: I was sick, and ye visited me: I was in prison, and ye came unto me. Then shall the righteous answer him, saying, Lord, when saw we thee an hungry, and fed thee? or thirsty, and gave thee drink? When saw we thee a stranger, and took thee in? or naked, and clothed thee? Or when saw we thee sick, or in prison, and came unto thee? And the King shall answer and say unto them, Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.

Then shall he say also unto them on the left hand, Depart from me, ye cursed, into everlasting fire, prepared for the devil and his angels:

For I was an hungry, and ye gave me no meat: I was thirsty, and ye gave me no drink: I was a stranger, and ye took me not in: naked, and ye clothed me not: sick, and in prison, and ye visited me not. Then shall they also answer him, saying, Lord, when saw we thee an hungry, or athirst, or a stranger, or naked, or sick, or in prison, and did not minister unto thee? Then shall he answer them, saying, Verily I say unto you, Inasmuch as ye did it not to one of the least of these, ye did it not to me. And these shall go away into everlasting punishment: but the righteous into life eternal.

Matthew 25:31-46

*Shine! Shine! O New
Jerusalem! The glory of
the Lord has shone upon
you! Exult and be glad O
Zion! Be radiant O Pure
Theotokos, in the
Resurrection of your Son!*

У неким крајевима је обичај да на Васкрс домаћин рано пробуди укућане и даје им да се умију водом у којој су потопљени дренак, здрављак и црвено јаје - деца се дотакну јајетом по образу "да буду црвена и здрава".

Етнолог Драган Антонић записао је да се у Срему меси посебан ускршњи колач који се зове "буздован", а у Шумадији "витица". Колач се ломи уз ручак с речима "све нам крсло и васкрсло". Три дана празника, као и током читаве Велике недеље, жене не раде ручне радове.

биљака, које се после кувања отискују на кори јајета стварајући јединствени природни украс. У новије време све се шире користе налепнице, или специјалне фолије којима се јаја "облаче".

Без конкуренције су ипак јаја која се шарају различитим орнаментима. Ова техника распрострањена је у многим деловима Србије, а постиже се коришћењем воска којим се исцртавају украси. У примењеној уметности овај начин осликовања назива се батик. Восак се наноси посебним пером од бакарног лима, којим се црта по љусци. После потапања у фарбу, на местима на којима је био восак фарба се не прима, па ту остају украси који јајима дају посебну лепоту.

Јаја се данас фарбају најчешће посебним индустријским бојама, мада велики број домаћица најрадије користи природне материјале за фарбање - луковину, варзило, коприву, цвет љубичице, боровнице...

УКРАШАВАЊЕ ВАСКРШЊИХ ЈАЈА

ПОСЕБАН печат празнику даје лепоту украса васкршњих јаја. Српске домаћице посебно су веште у исцртавању и бојењу. Јаја се фарбају на различите начине, мада се најчешће користе три технике. Прву чини осликовање јаја цртежима или украсима и њихова аутентичност је првенствено у ликовном умећу, а мање у колориту. Друга врста празничних јаја су она која су офорбана различитим бојама, односно механичким наношењем на љуску. Трећу врсту чине јаја која се украсавају лепљењем листова

Црква - символ трајања и опстанка

Како је уједињена Српска православна црква и обновљена Пећка патријаршија. СПЦ, у време настанка заједничке државе Срба, Хрвата и Словенаца, доживела свој пуни развој. Уједињење у Саборној цркви Карловачке митрополије Стварањем југословенске државе 1918. отворен је процес политичке интеграције Срба, али је истовремено настала потреба за њиховим духовним јединством, што једино могло да буде постигнуто обједињавањем у једној цркви. Све до ратова за национално ослобођење и уједињење (Велики и балкански ратови), православни Срби били су расејани у шест црквених области.

Митрополија Србије, с пет епархија, обухватала је Краљевину Србију и била је аутокефална. Карловачка митрополија, са седам епархија, обухватала је све православне

Србе у Војводини, Хрватској и Славонији, као и Црногорско-приморска митрополија, с три епархије, која је обухватала Краљевину Црну Гору, биле су, такође, аутокефалне.\

Српска црква у Босни и Херцеговини, с четири епархије (дабробосанска, зворничко-тузланска, бањалучко-бихаћка и захумско-херцеговачка), потпала је 1878. године под јурисдикцију Цариградске патријаршије. Далматинска црквена област, с две епархије (далматинско-истријска и бококоторска), под Аустријом је била у саставу Буковинско-далматинске митрополије, која је, поред Срба, обухватала и Русине и Румуне, такође је била под Цариградском патријаршијом.

Црквена област у Старој Србији и Македонији, са шест епархија (са статусом митрополије): рашко-призренска, скопска, дебарско-велешка, преспанско-охридска, пелагонијска (битољска) и полеанска (дојранска), припадала је Цариградској патријаршији. Али, после 1912. и 1913, односно 1919. године, када су бугарски и грчки епископи напустили ове епархије, оне су ушле у састав Београдске архиепископије, али је њихов статус у односу на Цариград формално остао нерешен.

He had a clear foreknowledge that His body would, in death, receive no other anointing. . . .

And they said among themselves: "Who shall roll away the stone from the door of the sepulchre?" This was the subject of the Myrrh-bearing Women's conversation as they climbed up to Golgotha, looking for nothing unexpected. The women's weak hands were not strong enough to roll the stone away from the tomb's entrance, for it was very great. Those poor women! They did not remember that the labour to perform which they were hastening so zealously to the tomb had already been performed during the Lord's earthly life. At Bethany, at supper in the house of Simon the Leper, a woman had poured precious spikenard over Christ's head. The omniscient Lord said at the time about this woman: "In that she hath poured this ointment on My body, she did it for My burial" (Matthew 26:12). He had a clear foreknowledge that His body would, in death, receive no other anointing. You may ask: then why did Providence allow these devout women to be so bitterly disappointed? To buy precious myrrh, to come fearfully through the dark and sleepless night to the tomb and not to perform that loving act for which they had sacrificed so much? But did Providence not reward their efforts in an incomparably richer way, in giving – in place of the dead body – the living Lord?

- St. Nikolai Velimirovich, "22. The Second Sunday After Easter: The Gospel on the Myrrh-Bearing Women,"

Akathist Glory to God for All Things: Every flower is fragrant through the power of the Holy Spirit . . .

Every flower is fragrant through the power of the Holy Spirit, in a delicate flow of aroma and tenderness of color; the beauty of the Great contained in what is small. Praise and honor to God, Who gives life, Who spreads forth the meadows like a flowering carpet, Who crowns the fields with golden ears of wheat and azure basilisks, and the soul – with the joy of contemplation.

It is the day of resurrection ! Let us be illumined for the feast! Pascha! The Pascha of the Lord! From death unto life, and from earth unto heaven has Christ our God led us! Singing the song of victory: Christ is risen from the dead!

CHRIST IS RISEN!

INDEED IS RISEN!

God saves His fallen creature by His own love for him, but man's love for his Creator is also necessary ..

Now the Church consists of both her earthly and heavenly parts, for the Son of God came to earth and became man that He might lead man into heaven and make him once again a citizen of Paradise, returning to him his original state of sinlessness and wholeness and uniting him unto Himself.

This is accomplished by the action of Divine grace grated through the Church, but man's effort is also required. God saves His fallen creature by His own love for him, but man's love for his Creator is also necessary; without it he cannot be saved. Striving towards God and cleaving unto the Lord by its humble love, the human soul obtains power to cleanse itself from sin and to strengthen itself for the struggle to complete victory over sin.

+ St. John the Wonderworker of Shanghai and San Francisco, "The Church as the Body of Christ," *Man of God: Saint John of Shanghai & San Francisco*

МИЛИОНИ ВЕРНИКА

Током 1924. године Српска православна црква, према статистици, имала је под својим окриљем 5.715.178 душа у 29 епархија. Од тог броја, 27 се налазило у Краљевини, а две ван земље (будимска у Мађарској и америчко-канадска у Америци).

У новој заједничкој држави, ослањајући се на строго доктматска и канонска начела, те црквене области самостално су се развијале. Први наговештаји за уједињење у једну Српску православну цркву стижу најпре из Црне Горе и Војводине. Епископи из свих ових црквених области окупљају се крајем децембра 1918. у Сремским Карловцима. Крајем маја наредне године идеја о уједињењу је и озваничена изјавом архијереја у којој се "изриче административно, духовно и морално уједињење свих црквених области".

Значајну улогу у уједињењу српских православних цркава имао је управо регент Александар. Он не само да је давао подршку овом процесу него је био и њен иницијатор. Овакав Александров однос многи су тумачили његовом религиозношћу, међутим, први мотиви су били из национално-политичких разлога, односно да црква буде снага која ће повезати све Србе без обзира на њихове

политичке и страначке разлике и друге поделе.

Код Александра је био присутан још један значајан мотив. После большевичке револуције и страдања руске православне цркве и угрожавања Цариградске патријаршије од стране Турске, сматрао је да српска црква треба да постане основа православља. Због тога је руској црквије емиграцији омогућио да Сремски Карловци постану духовно средиште свих избеглих Руса у Европи.

Време ће показати да је Александар имао још једну идеју која је била како из династичких разлога, тако и из сујетних, а то је била идеја о обнови Пећке патријаршије и да он, као владар из династије Карађорђевића, буде настављач традиције владара из Немањићке лозе.

Али остварење ове замисли подразумевало је споразум с Васељенском патријаршијом у Цариграду. То је подразумевало озбиљну дипломатску акцију, па и одређену количину новца и то не баш малу. Половином августа 1919. у Цариград је отпутовала дипломатска делегација, на челу с Пантом Гавrilovićem, с пуномоћјем регента Александра и писмом митрополита Димитрија.

Регент Александар са Епископатом цркве 1921. године

Васељенска атријаршија, такође с благонаклоношћу, прима и обнављање старе Пећке патријаршије, с њеним правима и повластицама, пошто су се све епархије које су је сачињавале нашле под влашћу уједињене српске цркве

Преговори о добијању сагласности Цариградске патријаршије за уједињење српске цркве и успостављање Српске патријаршије нису текли глатко и трајали су више од пола године. Најспорнији је био захтев из Цариграда, да у Старој Србији и Македонији, задрже црквено-школске општине и да се служба врши на грчком језику. Покренута су, наравно, и одређена материјална питања. Компромис је постигнут али када је српска страна пристала да Патријаршији у Цариграду исплати милион и пет стотина хиљада франака.

Архијерејски синод Васељенске патријаршије тек када се уверио да је и последњи франак исплаћен доноси одлуку да се "усваја, одобрава и благосиља уједињење свих српских право-славних цркава у једну

Одлука у писменој форми уручена је тек после избора новог патријарха у Цариграду, Милетијаса IV, у фебруару 1922. године. Међутим, војство српских епархија није чекало на тај документ и одмах по договору са Цариградом, средином јуна 1920. године, регент Александар доноси указ којим је озакоњено уједињење Српске православне цркве, а проглашење патријаршије је заказано за 12. септембар.

Тих дана у Сремским Карловцима одржана је и конференција свих епископа из целе земље, која је проглашена Ахијерејским сабором, на коме је проглашено васпостављање Патријаршије.

православну цркву, под именом Аутокефална уједињена српска православна црква Краљевства Срба, Хрвата и Словенаца".

Изнајмљивање црквене сале, позоришта или галерије

Прелеп простор
уз повољне цене за све прославе:
**КРШТЕЊЕ, ВЕНЧАЊЕ, РОЂЕНДАН
КОНЦЕРТИ, ПРЕДСТАВЕ**

Информације и резервације:
Љиљана Тольевић 778-991-4598

Вече Младе Србадије

У суботу, 30. јануара Фолклорна група „Млада Србадија“ је одржала своје традиционално вече игре и пјесме. Ово вече је било посвећено нашој дјеци која његују српски фолклор и чувају свој језик, српску народну традицију, српска кола и изворне и етно пјесме. Родитељи чланова фолклора су припремили укусну вечеру уз помоћ Драгана Ковачевића. Затим су уследили наступи фолклорних група Младе Србадије који су пленили срца публике. У културно-умјетничком програму су такође учествовали гости вечери рецитатор Весна Ковач и руска етномузичка група Не Ждали. Захваљујемо се свим родитељима који су помогли у организацији вечери, а сигурно треба поменути председницу Драгану Рикерт, Наташу Радоју, Тању Ђолјановић, Жељку и Раду Ђосовић, Драгану Мракић, Бату и Снежку Митић и све остале који су донијели колачи или помогли на било који други начин. Наравно, највећа захвалност иде и нашој вредној дјеци која неуморно играју и наступају.

Припреме за Божић

У току припрема за дочек најрадоснијег празника рођења Христовог, организовали смо вече дружења деце у сали наше ЦШО, у среду, 30. децембра 2015. године. Деца су имала прилићаке вечери, а неколико родитеља је учествовало и у Божићним припремама црквеног хора „Обилић“. Захваљујемо се свим учесницима на помоћи.

Свечани чин обављен је у Саборној цркви Карловачке митрополије. Церемонија је била пуна симболике везане за Светог Саву и цара Душана. У Карловцима су први пут употребљене ретке црквене и историјске реликвије, застава цара Душана из манастира Хиландар, његов крст из манастира Дечани, крст Светог Саве из Јерусалима, његов епитрахиљ и кадионица, сребрне патријаршијске заставе, епитрахиљ и кадионица из доба пећких патријарха, делови одежде патријарха Чарнојевића Шакабенте...

Избори за првог српског патријарха одржани су 12. новембра 1920. Највише гласова је добио митрополит Србије Димитрије. Сутрадан, 13. новембра, у Саборној цркви, уз присуство свих архијереја, чланова владе и регента Александра, уз звона и топовске плотуне, свечано је устоличен, по прописаном церемонијалу, први патријарх уједињене Српске православне цркве, Димитрије. У избору првог патријарха учествовао је готово сви народ преко својих представника. Гласање је било тајно.

Факсимил одлуке Црногорске митрополије о уједињењу

Успостављање Српске патријаршије и избор патријарха требало је да означе вечно трајање СПЦ, њен историјски континуитет. Повезивањем с Пећком патријаршијом, најбоље се могла исказати њена самобитност. Због тога је први српски патријарх требало свечано да буде устоличен и у Пећкој патријаршији. И ова иницијатива потекла је од краља Александра. Тај чин требало је да се обави већ 25. јуна 1921, али је одложен због доношења устава. Устоличење је затим заказано за 24. октобар 1922, у време одржавања прославе десетогодишњице Кумановске битке, па је стога одложено за лето 1923, а онда и за идућу, 1924. годину. Разлози за ова одлагања нису били само техничке већ и политичке природе јер је један део архијереја био против устоличења у Пећи.

Церемонијал устоличења патријарха, 28. августа 1924. био је такође испуњен историјском симболиком и успостављањем директне везе од првог патријарха из времена Немањића, па другим васпостављањем 1557. и трајањем до 1776, са временом Карађорђевића. Свечаност је започела доласком краља Александра у Пећ, где га је старешина манастира поздравио као "осветника Косова, ослободиоца и ујединитеља нашег народа и историјски правог наследника круне Немањића". У манастиру је обављен и један "историјски чин": Александар је свечано запалио две велике свеће, које је царица Милица оставила као аманет оном српском краљу који "освети Косово". Краљ је затим пришао патријарху и својом руком му ставио око врата скupoцену огрлицу-панагију, израђену од злата и драгог камења у Паризу, годину дана раније према нацрту који је послат из Београда. Поред лика Светог Саве, у панагији су уgraђени и ликови српских патријарха, светитеља и српских владара.

Свечаност устоличења патријарха у Пећи завршена је литијом и дефилеом војних јединица, уз масовно присуство народа и свештенства.

СУЛТАНИ БИРАЛИ ПАТРИЈАРХА

Васељенска патријаршија, као матица источно-православне цркве, после пада Цариграда под турску власт изгубила је дотадашњи ауторитет. Султани су дали себи за право да се осећају наследницима византијских царева, а то је подразумевало њихово мешање у избор патријарха. Тих година Цариградска патријаршија је прекинула све службене везе с Портом, потом се нашла у вихору турско-грчког рата, под огромним притиском и Турака и Грка. Васељенски престо није имао свог патријарха од 1918. године, а ту дужност је привремено обављао заступник Доротеј

Академија поводом Св. Саве

И после готово 800 година, нове генерације Срба, у нашој Отаџбини и свуда у расејању са радошћу се сећају нашег родоначелника и највећег Србина, Раства Немањића – св. Саве. Тако је било и ове године, св. Сава је свечано дочекан и прослављен и у ЦШО св. Арх. Михајла у Бранабију, БК. Како и приличи, прослава је започела са празничним вечерњим богослужењем, а сутрадан са св. Литургијом, на којој су ученици српске школе св. Василије Острошки, после причешћивања св. Тајнама добили и светосавске поклоне од надлежног свештеника Малише Миловановића. Наравно и друга деца која су била у цркви нису била заборављена, већ су и она дарована поклонима.

По завршетку св. Литургије, у сали је пререзан славски колач, прочитана молитва Господња од стране деце из школе, и благословен свечани ручак који су припремиле чланице кола српских сестара „Косовка Девојка“. Академија је започела беседом о св.

Сави, коју је присутнима произнео протојереј Малиша Миловановић. Наставак програма био је веома разноврсан и добро осмишљен. Учествовала су деца из српске школе и фолклорно друштво „Млада Србадија“. Уживали смо у дечијим рециталима, хорским песмама и свирању на клавију, што су присутни парохијани у пуној сали награђивали аплаузима. Такође много симпатија и аплауза измамила су и деца наше фолклорне групе која су ефектно и поносно показивали своје знање у народним песмама и играма.

После завршне речи, сви присутни били су веома поносни што, и овде тако далеко, имамо шта да покажемо и да се радо сећамо највећег у нашем роду, принца који је доказао да су велики Срби, сви одреда били Христови Срби, и онога који је будућим генерацијама показао спасоносни пут и формулу спасења, а тај пут је светосавски пут.
О.Малиша Миловановић

Скупштина Епархије Канадске – Извештај

34. Скупштина Епархије канадске Српске Православне Цркве одржана је у манастиру Светог Преображења Господњег у Милтону од 5. до 6. фебруара 2016. године.

Скупштином је председавао Његова Светост Патријарх српски и администратор Епархије канадске Г. Г. Иринеј и нашу ЦШО представљали суprotoјереј Малиша Миловановић и председник управног одбора Љубомир Котур, који су узели учешћа у финансијском и одбору за поздраве и резолуцију.

Било је право задовољство поново видети и добити благослов од Његове Светости Патријарха српског и администратора Епархије канадске Г.Г. Иринеја, као и поразговарати и дружити се са свештеницима и делегатима из свих парохија наше Епархије канадске.

РАДНЕ АКЦИЈЕ

Наша лијепа Црква и пратеће просторије треба да се стално одржавају да све буде блиставо. Тако су чланови Управног Одбора организовали неколико акција на уљепшавању и одржавању зграде. У суботу 17. априла окупило се неколико сестара и браће и организовано урадили доста послса. Биљана Кос, Душанка Вишекруна, председница КСС Косовка Девојка Јованка Бановић, Петра Косић и Љиљана Тольевић су прали прозоре, уз помоћ Саше Радека скидали и прали завјесе и чистили театар. О. Малиша је уљепшавао свети Храм да све буде што љепше за Ваксре. Уз председника Љубомира Котура радили су Петар Атанацковић, Миле Вишекруна, Милан Вельовић, Срђан Поповић, Саша Радека, Милорад Његован, Никола Кос, Тихомир Форџан који су постављали цераду у припремама за Српски Дан, сређивали просторије.

Неколико дана после, Миле Вишекруна, Никола Кос, Ранко Вујичић и Тихомир Форџан су сређивали двориште и ивичњаке, и сијали нову траву и садили цвијеће.

Хвала свима на уложеном труду да наш Св. Храм и црквена зграда буду освежени и чисти. Свети Серафим Саровски је увијек учио своје стадо да се труде око св. Храма и да никада не забораве да воде бригу о љепоти и чистоти светиње. Тако дивно је видјети и у нашој црквеној народној заједници бригу и старање за Божију имовину. Нека Ваксрли Господ благослови све трудбенике и помогаче.

Шта симболизује паљење кандила?

Реч кандило долази од латинске речи цандела што значи свећа. У хришћанској Цркви, кандило се ставља испред Светих икона.

Кандило које се налази испред Разапетога, у олтару, одржава се увек упаљеним и због тога се назива "неугасиво" кандило.

Кандило се такође ставља пред кућни иконостас и пали се свакога дана, у складу са православном традицијом. То је обичај који чува дубоку хришћанску симболику везану за Светлост Христову која обасјава сваког човека, загрејава наду, која теши и саучествује у бескрајним сатима самоће.

Паљење кандила садржи у себи симболику даривања жртве поштовања и части према Богу и Његовим светитељима. Такође, симболизује Христову Светлост која осветљује сваког човека, као што симболизује и познату Господњу заповест да ми, хришћани, треба да будемо светлост свету.

Јелеј, тј. уље које гори у нашим кандилима, "јелеј Божији пресликава" пише Св. Симеон Солунски, дакле, милост Божију која се пројавила када се Нојев голуб вратио у барку да би означио крај потопа, носећи у

кљуну маслинову гранчицу; или када је Исус, молећи се усрдно, залио капљицама свога зноја маслину, под којом је клечао оне страдалне ноћи на Маслиновој Гори. Наравно, сви знамо колико је бескрајно узвишијена од материјалне она унутрашња, светодуховна светлост.

Писао је, дакле, богоносни отац Григорије Назијанзин: "Оsvetlimo... jezik", а допуњава његов критичар "Да ли је то заиста постигнуто?"

Уље симболизује бескрајну милост Божију, али и кандила симболизују Цркву која преноси Божанску милост и просвјећује. Кандила симболизују, несумњиво, и саме светитеље чија је Светлост заблистала, према речима Господњим: "пред људима, да виде ваша добра дела и прославе Оца вашега који је на небесима."

Много је разлога због којих би ми, хришћани, требали да палимо кандило, као нпр:

- да нас подсећа на потребу за молитвом
- да освећује простор и одгони мрак тамо где преовлађују сile зла

- да нас подсећа да је Христос једина истинита Светлост и да је вера у Њега Светлост
- да нас подсећа да наш живот треба да буде светао
- да нас подсећа на то да, као што је кандилу потребна наша рука да би се упалило, тако је и души потребна рука Божија, тј. Његова благодат
- да нас подсећа на то да наша волја мора да гори и да се жртвује
- ради љубави Божије, итд.

Подразумева се да уље у кандилима треба да буде маслиново и наравно, колико је могуће, што бољег квалитета. Иначе, Господ се молио у Маслиновом врту, а храм са кандилима се преобраћа у нови врт маслина (мисли се на уље) и божанске милости.

У Символу Вере, Син Божији се приказује као "свјетлост од свјетlostи". Такође, на Вечерњој служби, химнограф представља Господа као "свјетлост тиху". И хришћани кроз свете тајне Цркве и уз духовну борбу могу да приме светлост благодати Светога Духа, те да је исијавају њиховим животом. У бесједи "на гори" Господ је, савјетујући своје ученике, рекао: "Ви сте светлост свету... тако да се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела и прославе Оца вашега који је на небесима"(Мат. 5,14-16).

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА КОСОВКА ДЕВОЈКА

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ ЂУРЂЕВДАН

НЕДЕЉА, 8. Мај

10:00 СВ. ЛИТУРГИЈА
ОСВЕЋЕЊЕ СЛАВСКОГ
КОЛАЧА

11:45 СЛАВСКИ РУЧАК

СРПСКИ ДАНИ

ЈУНИ 11. и 12. 2016.

СУБОТА:

- 12:00 Свечано Отварање Српских Дана
- 12:00 Спортске активности Турнир у Малом фудбалу
- 12:30 Етно изложба, Продаја златног и сребрног накита и других уметнинा
- 13:00 Културно-забавни програм: Фолклор - гостујуће и домаће групе Српски Специјалитети са роштиља и ражња
- 19:00 Забавно вече уз живу музику, Драган Петровић и Анђела Суботић и оркестар "Шљивовица" \$20*

СПОНЗОРИ – Уколико желите да будете приложник и рекламирате се, јавите се Јиљани на 778 - 991 - 4598. Овим помажете своју Цркву и српску заједницу!

СПОРТ – За пријаве за фудбалски турнир, позовите Његоша на 604 - 314 - 1161 (вредне награде)

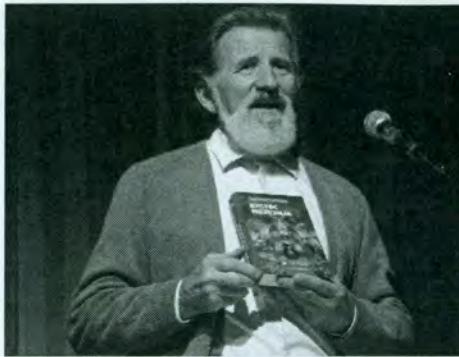
НЕДЕЉА:

- 10:00 Света Литургија
- 12:00 Спортске активности Традиционални турнир у малом фудбалу (финале), Дејџи кутак
- 12:30 Српски специјалитети са роштиља и печење са ражња, Палачинке и колачи
- 14:00 Културно-забавни програм: Фолклор - гостујуће и домаће групе
- Читавог дана:**
Видео презентације, Жива музика

УЛАЗ ЈЕ БЕСПЛАТАН*
Осим Вечерње Забаве

Српска православна црква "Свети Архангел Михаило"
7837 Canada Way, Burnaby, В3N 3K8 • www.StArchangelMihailo.com

Књижевно вече са Радомиром Батураном – Извештај

У суботу 16. априла након вечерње службе, одржано је књижевно вече са проф. др. Радомиром Батураном који је представио свој нови роман „Кустос Мезезија“ чије је прво

издање у отаџбини Србији у оквиру издавачке куће Catena Mundi у целости распродато (наша ЦШО још увек има пар примерака у понуди) и књижевно-културни часопис „Људи Говоре“.

Било је право освежење имати овако драгог госта у ове дане Вајкаршијег поста са којим смо водили отворене разговоре о његовом најновијем роману али и о многим другим питањима која се тичу нашег националног бића, Србског писма ћирилице као и историјских чињеница, ван оквира ткз. „Бечке школе“ о којима нас нису учили у школама, а којих се писац дотакао у свом роману.

Могло се закључити да је за опстанак једног народа од пресудног значаја његова вера, језик, писмо и култура и да су зато књижевне вечери са оваквим гостом и драгим братом проф. др. Радомиром Батураном, преко потребне нашој Србској заједници у Ванкуверу. Стога ћемо се трудити да и убудуће организујемо књижевне вечери са овако истакнутим писцима и познаваоцима душе нашег Србског народа.

ЦШО Свети Архангел Михаило, Ванкувер

ПУТ КРОЗ ИСТОРИЈУ ХРИШЋАНСКЕ ЦРКВЕ- ИЛИ КАКО СУ ПРОЛАЗИЛИ ГОНТЕЉИ ХРИШЋАНА

Св. Владика Николај Српски

Како су прошли мучитељи хришћана и каква је судбина богоборца који су издали и прогонили хришћане од Исуса Христа па на даље?

Каква је била осуда Јуде, Пилата, Ирода, Нерона?

С Божјом помоћи хоћемо да испишемо из историје и изнесемо примере како су прошли они који су се борили против Христа и његове свете Цркве и који су гонили и мучили верне слуге и слушкиње Христове. Изнећемо не све, него само неколико, јер кад бисмо хтели износити све такве примере, морали бисмо написати многе и дебеле књиге. Да сви они који буду ово читали, утврде се у мисли, како је погубно и страшно и узалудно борити се против Бога живога. Да увиде јасно како су се кроз векове до у наше дане показале истините оне речи ваксрлога Христа Савлу гонитељу хришћана: Савле, Савле, тешко ти је противу бодила праћати се.

Јер и тај исти Савле после кад је примио обасјање истине рекао је: Ништа не можемо против Истине, него за Истину. сада када пред нама лежи прошлост Цркве Христове од Савлова обраћању до данас као отворена књига, ми читамо и гледамо са страхом и

трепетом каква је зла кончина била свију оних који устајаху против Истине и као слуге ћаволове мучаху и убијаху слуге и слушкиње Истине.

Како су прошли мучитељи хришћана

1. Јуда издајник. Он издаде Господа свога за 30 сребрника. Због тога уђе сатана у њега и поче га мучити, те он оде и обеси се. И објесивши се, пуче по сриједи и изасу се сва утроба његова (Дела ап. 1,18).

2. Земља га не прима. Кајафа, старешина свештенички и вођа фарисеја, био је главни тужилац и судија Христа, и организатор клеветника и лажних сведока против Њега, а потом необуздан гонитељ следбеника Христових. По предању, његово мртво тело није хтела примити ни земља ни вода; где год би га погребли, тело његово било би избачено. Најзад је доспело на острво Крит, где је обешено у некој подземној пештери.

3. Пилат. У име римских закона прогласио је Христа невиним, па ипак га предао да се на крсту распне. Ускоро потом, цар Тиберије га збаци са власти и стави под суд. Осуђен на прогонство у Галију, Пилат умире у најстрашнијој беди и помрачености ума.

4. Цар Ирод. То је онај крволовни цар, кога је Господ назвао „лисицом“ и који се после наругао Господу, обукао га у белу хаљину и вратио Пилату. По смрти и ваксрењу Господа Ирод је хапсио и мучио apostole. Себе је сматрао неким божанством и захтевао је да му се људи клањају као богу. Но, једном кад се беше обукао у сву раскош царску и сео на престо, уједанпут удари га анђео Господњи и будући изједен од црви издахну (Дела ап. 12,21,23).

5. Епарх Тирквиније. Мучио и посео благеног Тимотија. Потом ухвати епископа Силвестра и приморавши га, да му прокаже заоставштину Тимотијеву. Одговори му свети Силвестер речима Јеванђелским и пророчким: Безумни, ове ноћи узеће душу твоју од тебе. Тирквиније окова Силвестера и

баци у тамницу. Кад је свршио, седе да руча. Но, рибља кост застане му у грлу. Лекари се мучише од подне до поноћи да му изваде кост из грла, али узалуд. У поноћ испусти Тирквиније своју душу у највећим мукама. Тако се испуни пророчка реч светог Силвестера.

6. Цар Нерон. Огњем и мачем гонио је хришћане. Изрекао смртну пресуду апостолима светом Петру и Павлу. Хришћане мазао катраном и палио. Намерно запалио Рим, па то недело набацио на хришћане, да би их могао убијати. Како радио онако и скончао. Сам себе мачем посекао.

7. Ветар – извршитељ Божје правде. Преподобни Дамаскин, игуман хиландарски, потражио неки манастирски дуг од Турака. Да не би платили дуг, Турци оклеветају Дамаскина нешто због неке буле и изведу пред суд. Осуде га на смрт и обесе у Свиштову 1771 године. Кад су то недело извршили, ти Турци седоше у чамац да се превезу преко Дунава. Но, наједном дуну ветар и изврне чамац, те се они сви потопе.

8. Коњ као извршитељ Божје правде. У време Декијева гоњења буде света Агатија изведена на суд као хришћанка. Безбожни судија Квинтијан загледа се у ову свету девицу и предложи јој да буде његова жена па ће је ослободити мучења и смрти. Кад му Агатија одговори да је она невеста Христова и да се не боји ни мука ни смрти, Квинтијан је стави на муке и осуди на смрт. Тада Квинтијан узјаха коња и пође са војницима да зграби имање свете Агатије. Није ни слутио како је близу смрти. Успут се разбесни коњ под њим, збаци га, изгрize му лице и копитама изгази, док му се дроб није просуо и црна му душа изашла из тела. То се додило 251. године у граду Катани, а у време цара Декија.

9. Ударен слепилом. Кад се света Евталија са мајком крсти, брат њен исмеваше је због вере. Но, она рече брату: „Хришћанка сам и не бојим се умрети“. Покварени брат послал службу да му сестру оскврни. Но, чим служба нападе на Евталију, наједном изгуби очињи вид. Има још много примера, како су били ударени слепилом они који су покушавали да оскврне хришћанске девојке у тамници.

10. Црви као извршитељи Божје правде. Неки Јулијан, стриц цара Јулијана Одступника, хтеде у Антиохији опљачкати „златну Цркву“. а ова црква беше задужбина великог цара Константина, златом обложена

изнутра и споља. Свештеник те цркве, Теодорит упротиви се тој пљачки, а Јулијан силом уђе у ту цркву и помокри се у њој. Видевши ту гадост, часни

Теодорит прорече Јулијану ужасну смрт. И заиста, тек што је

Сл. 11. Старе светильке – жижи – украсене хришћанским симболима

изашао из цркве, осети Јулијан болове у доњем делу своме, у коме се нагло размножише црви. И црви му разједоше све доње тело, докле овај обесветитељ најзад у најстрашнијим мукама не изблува своју грешну душу.

11. Крв на уста. Грех на срцу – крв на уста. Помоћник онога Јулијана, оскрвитеља златне цркве, по имену Феликс, посече свештеника Теодорита. Но, одмах потом поче му се изливати крв из уста и у том крволовитану сконча свој век.

12. „Назарећанине, ти си победио!“ Тако је узвикнуо на самрти христоборни цар Јулијан Одступник. Он је намучио многе хришћане, пролио многу крв Христових следбеника и претварао многе хришћанске цркве у идолске гнусобе. Па кад беше пошао у рат против Персијанаца, свети Василије изнесе му хлеб и со у Кесарији. а зли Одступник не хтеде то примити, него рече Василију, да ће он њега сеном хранити кад се врати из боја. Али се не врати. У рату паде Јулијан с коња и би прободен копљем од – непознатог.

13. Зли судија побеснео. У време цара Аврелијана пострада за веру Христову свети мученик Александар, између 270 и 275 године. Намесник царев ругаше се Александровој вери, па нареди те овог Божјег човека шибаху и на огњу пецијаху па најзад мачем посекоше. Но, тек што је зли судија изрекао смртну пресуду, спопадне га беснило и он поче урликати и дерати хаљине на себи и гристи своје руке. Слуге га одведу кући, где у беснило сконча свој земни век.

14. Сами себи судили. Једном нападну Арапи бедуини на манастир Светог Саве Освећеног код Јерусалима. Они су били наоружани ножевима и стрелама, док су монаси били сасвим ненаоружани. Арапи покољу неке монахе, а неке изрешетају стрелама, похарају манастир па пођу кући. Но, успут постиже их

оно што су заслужили. Заваде се, побију и међу собом покољу, те се

ниједан од њих не врати жив кући.
15. Зла кончина јеретика. Арије безумни, који по телесном разуму мудровао самовољно о божанским тајнама, порицао је божанство Господу нашем Исусу Христу. Тиме је проузроковао многа страдања и мучења светих божјих људи. Но, његова кончина јасно показује, колико је његово мудровање било одвратно свевишињем Богу. Једном кад је он свечано и тријумфално ходио кроз Цариград, наједанпут га заболи трбух. Он сврати у јавни нужник на улици, и ту га смрт снађе: црева му се проспру и тело му се нађе у нечистоти.

Наставак у следећем броју

Прослава Републике Српске

У нашој црквено-школској заједници живи доста вјерног народа из Републике Српске који једно успјешно вече Републике се увијек сјећају своје родне Српске и захваљујемо се и свим груде. Поводом дана државности сестрама које су донацијеле колаче Републике Српске у недељу, 10. за ову вече. Велика захвалност јануара, породица Радић је након припада и Јадранки Радић која је богослужења припремила ручак у ученила велики напор да скупи знак славља коначно дочекане прилоге за цркву за ово вече, и уставности и признања Републике наравно велика благодарност Српске. Том приликом прикупљен свим приложницима ове вечери. је и знатан прилог који су верни приложили Цркви. Приложници: Вук и Гордана Видовић \$300, Неђо Кос \$200, Љубомир Котур \$150, Мајо Кос \$120, Бранко Радић \$100, Горан Станисављевић \$100, Тихомир Форџан \$100, о. Малиша Миловановић \$50, Миле Вишекруна \$50, Никола Кос \$50, Деса Говедарица \$100, Стево Кос \$125 и Љиљана Тольевић \$50.

Никола Кос, Милорад Његован, Ранко Вујић и Мирко Кос. Волонтери у бару су били Александар Радић и Жељко Ђосовић.

Програм је организовала и водила сестра Јиљана Тольевић заједно са најстаријом групом Младе Србадије који су вече

украсили својом пјесмом и игром. Горан Станисављевић се побринуо за презентацију посвећену Републици Српској.

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

МАЈ 2016

- 1 мај 00.00 (поноћ)
Васкршње јутрење
10.00 Литургија (ВАСКРС)
2 мај 10.00 Литургија
3 мај 10.00 Литургија
(Васкрс+Николај Жички)
6 мај 10.00 Литургија
(Ђурђевдан)
8 мај 10.00 Литургија
11 мај 18.00 Празнично
вечерње
12 мај 10.00 Литургија
(св. Василије Острошки)
15 мај 10.00 Литургија
22 мај 10.00 Литургија
24 мај 10.00 Литургија
(св. Ђирило и Методије)
29 мај 10.00 Литургија

ЈУН 2016

- 3 јун 10.00 Литургија
(Цар Константин и Јелена)
5 јун 10.00 Литургија
8 јун 18.00 Празнично вечерње
9 јун 10.00 Литургија
(Спасовдан)
12 јун 10.00 Литургија
18 јун 10.00 Парастос
(Задушнице)
19 јун 10.00 Литургија
(Духови)
20 јун 10.00 Литургија
21 јун 10.00 Литургија
26 јун 10.00 Литургија
28 јун 10.00 Литургија

(Видовдан)

ЈУЛ 2016

- 3 јул 10.00 Литургија
7 јул 10.00 Литургија (св.
Јован)
10 јул 10.00 Литургија
12 јул 10.00 Литургија
(Петровдан)
17 јул 10.00 Литургија
24 јул 10.00 Литургија
31 јул 10.00 Литургија

АВГУСТ 2016

- 1 avg 18.00 Празнично вечерње
2 avg 10.00 Литургија (св.
Илија)
7 avg 10.00 Литургија
14 avg 10.00 Литургија
18 avg 18.00 Празнично
вечерње
19 avg 10.00 Литургија
(Преображење)
21 avg 10.00 Литургија
28 avg 10.00 Литургија
(Велика Госпојина)

Православни поглед на еутаназију

Шта је уопште православни поглед на свет и зашто је важно њега имати? Живети православно у овом веку није ни мало једноставно. Свет и његова правила, се свакодневно мењају и то толико брзо и често, углавном на све горе и горе ствари. Многи хришћани су принуђени да деле свој живот на раздвојене категорије, на свакодневни живот на послу са световним пријатељима, и на духовни живот који литургијски живимо недељом у цркви и у току недеље, када имамо време за то. Услед тога ствара се нека чудна комбинација мешања хришћанских и световних вредности која и нама православнима чини живот несигурним, збуњујућим и извештаченим. Многа питања и изазови који се постављају савременом човеку хришћанину у прошlostи се нису постављала или бар не у оволикој мери.

У прошlostи је свакодневница, исто тако била тешка за већину људи. Радили су напорно да би преживели, животна очекивања нису била велика . Смрт је била честа стварност а све то је појачавало учење Цркве о стварности и близини оног

другог, вечног света. Данашњи, посебно човек западне цивилизације је размажен и то у свим узрастима.

Деци се испуњавају све жеље, она расту окружена играчкама, забавом и у комфору. Па када и једног дана одрасту, онда то исто дете очекује да његов живот буде исто испуњен забавом и играчкама , само прилагођеним узрасту, или пак у непредвидено потрази за забавом . Када би то било могуће и када би човек из 19. века видео популарне програме, забавне паркове, рекламе лишене икаквог смисла, помислио би да је савремени човек изгубио контакт са реалношћу. Зато испред човека данашњице, великим брзином, излазе нове технологије, нова открића, нова искушења, и нова права, свакакве врсте. Данашње време разних права, у овом извештаченом свету, са собом носи, права детета, верска права, грађанска права и слободе а поред основног права на живот развило се у тој бујици права и право на смрт. А ми живимо тако да , се максимално трудимо да нам живот буде што удобнији лишен икакве жртве и бола. Чак и лекови морају бити слатки, нема више горких пијула, па и када човек дође и до краја свога живота на Земљи и када се приближава час смрти, та смрт, не сме бити болна и страшна. Пронашли смо ми људи еутаназију или „ добру смрт “ .

Сама реч еутаназија потиче од грчке речи " euthanasos " или добра смрт. У медицинској науци еутаназија се појављује у 17 веку, а појам је увео Франсис Бејкон, са тезом да је дужност лекара ослободити пацијента патње и обезбедити му безболну смрт. Еутаназија коју данас познајемо изум је Адолфа Хитлера који је хтео да се тако реши неизлечивих болесника, тешких инвалида , деце са деформитетом, тј. свих оних који нису вредни живота. У току Другог светског рата тако је страдало око 70 000 људи. На суђењу у Нирнбергу програм еутаназије је проглашен злочином против човечности. А ево шта се дешава данас. Еутаназија је легализована у Холандији од 2001. ,у Белгији од 2002. у Швајцарској ,у неким државама САД-а, Јапану,Кини, Колумбији. Гледано у духу људских права може се рећи да је свако господар свог живота и ако је неком живот досадио има право да га прекине. Да ли је заиста тако или су по среди и други разлоги?

Индиректно повезано са правом на еутаназију је питање пропорционалности односа старих и младих у западним земљама. У известају организације Уједињених Нација из 2000.год. стоји да је повећање броја људи старијих од 60 год. Пропорционално једнако смањењу људи млађих од 15 год. Предвиђања су да ће око 2050.г. број старих премашити број младих. Овај процес најбрже се одвија у развијеним западним

земљама због ниског наталитета и продужења животног века. Што просечна старост буде већа то је већи терет на младима да издржавају старце. Да ли је еутаназија решење за смањење средстава за издржавање старих ? Да ли им треба понудити право на смрт и шансу да достојанствено оду са овог света без бола и муке.? Наравно да не, ужасно је и помислити нешто тако.

За нас православне, Бог је дародавац живота ,болест је искушење које може донети духовну корист а смрт прелазак у други свет и Царство Небеско. Самим тим еутаназија је ударац на дар живота и Православна Црква се бори и иступа против права на еутаназију . Нико нема право одузети живот ни себи ни другом. Еутаназија је директно кршење 5. Божије заповести – Не убиј ! То је тежак грех као убиство или самоубиство у зависности од тога ко у њему учествује и апсолутно морално неприхватљива .

Шта нарочито обухвата Свето предање? Свето предање обухвата: 1. Кратка излагања и формулисања нашег православног веровања; 2. Учење о седам светих тајана, као и чинове како се оне врше; 3.

Апостолска правила (каноне); 4. Правила (каноне) седам васељенских сабора, који су држани у: I Никеји 325. г. са 318 светих отаца, II Цариграду 381. г. са 150 светих отаца, III Ефесу 431. г. са 200 светих отаца. IV Халкидону 451. г. са 630 светих отаца, V Цариграду 553. г. са 160 светих отаца, VI Цариграду 680. г. са 170 светих отаца, и у VII Никеји 787. г. са 367 светих отаца (На ових седам васељенских сабора, учествовало је, дакле, укупно око 2.000 представника хришћанске цркве из целог света); 5. Канони и правила неколико помесних синода или сабора; 6. Правила о црквеној дисциплини св. Василија Великог и других светитеља; 7. Списи светих отаца Цркве; 8. Литургије и друга црквена богослужења; 9. Житија хришћанских светитеља и мученика; 10. Побожни обичаји, знамења и симболи као изрази наше вере, наде и љубави.

Може ли се одвојити Свето предање од Светог писма? Не, они су неодвојиви. Јер у светlostи Светог предања ми правилно разумемо Свето писмо и у светlostи Светог писма ценимо и волимо Свето предање.

Какве би биле последице ако би се ово двоје једно од другог одвојило? Рђаве последице оваквог одвајања дошли су до изражaja као: погрешна тумачења Светог писма, неспоразуми, јереси, шизме, и, на крају, цепање у васељенској Цркви.

Ко је позван да чува текст Светог писма и чистоћу Светог предања да не буду искварени? ЦРКВА, која је, по апостолским речима, „стуб и тврђава истине" (I Тим. III, 15). У првом реду то је дужност црквене јерархије.

ПОРЕКЛО И ИЗВОРИ ПРАВОСЛАВНЕ ВЕРЕ

Где је порекло наше православне вере? У Божјем откривењу.

Из којих извора можемо доћи до сазнања о вери или о Божјем откривењу? Из два извора: Светог писма и Светог предања.

СВЕТО ПИСМО

Шта је Свето писмо? Збирка светих књига Старог и Новог завета зове се Свето писмо или Библија.

Зашто се зове Свето писмо? Зато што је најсветији Бог наш надахнуо и руководио светим људима у писању ових књига, а с циљем да нас научи светом животу.

Шта значи реч Библија? То је грчка реч и значи: Књиге. Али ова реч није овде употребљена у смислу скупа, већ у смислу квалитета, тј. значење се не односи на много књига, већ на књиге над књигама, на врхунац пирамиде свих књига у свету.

СВЕТО ПРЕДАЊЕ

Шта је Свето предање? То су сва она духовна блага која смо наследили од наших светих предака, а која су у савршеној хармонији са Светим писмом и која нам помажу да правилно разумемо Свето писмо.

Шта је старије: Свето писмо или Свето предање? Свето предање.

Шта је обимније? Свето предање. Свети Јован Јеванђелист потврђује ово говорећи: „А има и много друго што учини Исус, које када би се редом пописало, мислим, ни у сами свет не би могле stati написане књиге” (Јн. XXI, 25)

Поставља се и питање улоге лекара. У Хипократовој заклетви стоји –Нећу пружити лек који доноси смрт чак иако ме зато буду молили. Лекар који је помогао у убиству болесника чак и на његов захтев постаје убица. Како ће пациент веровати лекару и предати му руке свој живот?

Вера у оздрављење јача је од болова и болести а лекар треба да у пациенту ту веру пробуди, и ако у томе успе он ће од њега тражити помоћ а не смрт. Аристотел сматра да само кукавица може изабрати смрт да би избегао тежину живота. Две највеће заповести из Новог Завета говоре о љубави: „Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом снагом својом и свим умом својим и свом мишљу својом“. Љуби ближњега свога као самога себе.

То је оно што Бог од нас очекује и тражи, да имамо љубави према Њему који нам је дао живот и да имамо љубави према другом човеку онолико колико имамо и према себи самом. Да волимо једни друге, не да убијамо једни друге из било каквог милосрдног или каквог другог разлога. Из љубави је Бог створио свет, из љубави је послао Сина свог да спасе свет од греша и смрти. Нема ништа важније и лепше него живети у љубави са Богом и са људима. Не дозволимо да нас икаква искушења раставе од љубави Његове. Црква већ 20 векова понавља да је основни смисао живота како ћемо живети а не колико ћемо живети. Свако од нас има у себи чежњу за животом и потребу да живи вечно и свако од нас носи свој крст. Сви ми имамо успоне и падове, туге и радости али треба да имамо на

уму да никаква болест и мука не може да се упореди са оним страдањем које је Христос поднео за читав свет, за све људе. Он је први који је победио смрт и даровао нам живот вечни и ми смо добили дар да постанемо чланови Цркве и без обзира кад одemo из овог света сртнemo Христа и да нас Он препозна као своју децу због које је положио живот. Молимо се да крај живота нашег буде хришћански, без бола, непостидан, миран и да добар одговор дамо на страшном Христовом суду и верујмо у будућност која није заснована на сведочанству да се свет мења на боље него на сведочанству Христовог васкрсења и са том надом живимо у овом умирућем свету.

Дара Миловановић, Ванкувер

Свети Кирил и

Методије Равноапостолни

Браћа рођена, родом из Солуна, од родитеља знаменитих и богатих, Лава и Марије. Старији брат Методије као официр проведе 10 година међу Словенима (Македонским) и тако научи словенски језик. По том се Методије удаљи у гору Олимп и предаде монашком подвигу. Ту му се придружи доцније и Кирил (Константин). Но када Хазарски цар Каган потражи од цара Михаила проповеднике вере Христове, тада по заповести царевој ова два брата буду пронађени и послати међу Хазаре. Убедивши Кагана у веру Христову, они га крстише са великим бројем његових доглавника и још већим бројем народа. После извесног времена

они се врате у Цариград, где саставе азбуку словенску од 38 слова, и почну преводити црквене књиге с грчког на словенски. На позив кнеза Растислава оду у Моравију, где веру благочестиву распростреши утврдише, а књиге умножише и

дадоше их свештеницима, да уче омладину. На позив папе оду у Рим, где се Кирил разболе и умре, 14. фебруара 869. године. Тада се Методије врати у Моравију и потруди се до смрти на утврђењу вере Христове међу Словенима. По његовој смрти — а он се упокоји у Господу 6. априла 885. године — ученици његови, Петочисленици, са светим Климентом као епископом на челу, пређоше Дунав и спустише се на југ, у Македонију, где, из Охрида, продужише међу Словенима посао, започети Кирилом и Методијем на северу.

Са жељом за мир у свету

Поздрављам вас свију
Од срца и душе,
Чувајте нам веру
Да нам је не угуше.

Страдали смо много
Цркве нам рушили
Ал' се смрти никад
Ми нисмо плашили.

Растераше Србе
Свуд по белом свету,
Отеше нам Косово
Српску земљу свету.

За Србију знају
Сви људи у свету,
Господ нас је одабрао
Да чувамо ми планету.

По броју смо народ мали,
Ал' од Бога одабрани
Наши преци, наши свеци
У Христа су веровали.

Бог је зато увек с нама
Нација је наша мала,
Ал' је вера наша јака
Господња је воља таква.

Милка Сантрач, 2016

НАСЛЕЂЕ

Мали ја сам пупољак,
Узоран и добар ћак.
Ћирилично писмо волим,
Крстим се и Богу молим.

Крстим се и Богу молим,
Да ме чува, да ме воли.

Нацртала бака дрво
У грудима што га носим,
Лозу мојих прадедова,
Да се њоме ја поносим.

Да се њоме ја поносим,
Да се увек сећам ко сам.

Стотине га краси лета,
Носила га преко света,
Крај њега и тробојку
Опанке и славску свећу.

Да се њома ја поносим
Да се увек сећам ко сам.

И већ сутра бићу цвет,
Раширићу крила своја,

Корен један увек оста
Србија је земља моја.

Дариа Заставникoviћ, 2013

недеља, 22. мај у 12:00
ЗАВРШНА ШКОЛСКА ПРИРЕДБА

СРПСКА **Додела сведочанства** ШКОЛА
СВ. ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ

Програм
ученици Српске
својим

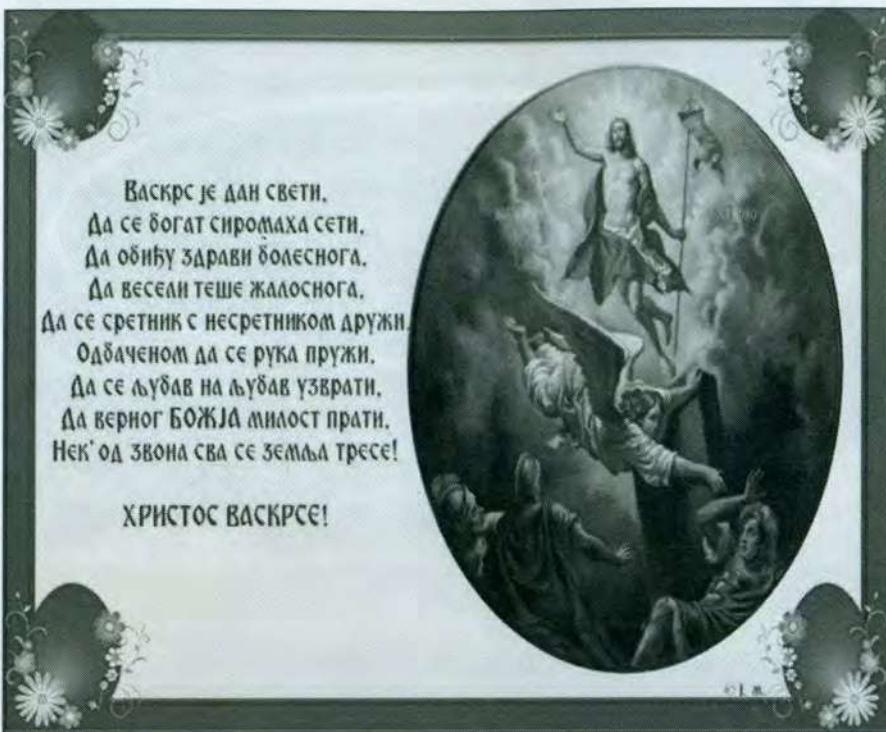
припремају
школе са
учитељицама

МЛАДА СРБАДИЈА

Наша Фолклорна Група Млада СРБАДИЈА
ВАС ПОЗИВА НА СВОЈУ
СЛАВУ - СВ. КИРИЛО И МЕТОДИЈЕ

Недеља, 22. мај
10:00 Св. Литургија

Освећење славског колача и колива
11:30 Славски рчак
Добро дошли!
НАША ДЕЦА ~ НАША БУДУЋНОСТ!

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Испуњавање Божијих заповести

У табору Сараценском упитају светог Кирила: „Како хришћани могу ратовати и опет одржати заповест Христову о молењу Богу за непријатеље њихове?” На то свети Кирил одговори: „Ако су у једном закону написане две заповести и дате људима на извршење, који ће човек бити бољи извршитељ закона: онај који испуни једну заповест или онај који испуни обе?” На то му Сарацени одговоре: „Несуњиво онај који испуни обе заповести.” Продужки свети Кирил: „Христос Бог наш заповеди нам, да се молимо Богу за оне који нас гоне, и да чинимо добро и њима; но Он исти нам је још рекао: већу љубав нико не може јавити у овом животу него ако ко душу своју положи за другове своје. И за то ми подносимо увреде, које непријатељи чине нама појединачно, и молимо се Богу за њих; но као друштво ми се заступамо један за другог и полажемо душе своје, да не би како ви пленећи брађу нашу не запленили с телима и душе њихове и не погубили их и телом и душом.”

Спомен Првог Васељенског Сабора

Спомен и похвала Светим Оцима Првог Васељенског Сабора врши

се у недељу пред Духове, или у ВИИ недељу по Васкрсу. Овај Сабор би одржан у Никеји 325. године, у време светог цара Константина Великог. Овај Сабор сазват беше, да отклони, забуну, коју својим кривим учењем створио беше Арије, свештеник Александријски. Он је, на име, распостирао учење, као да је Христос у времену створен од Бога, и да није превечни Син Божји, раван по битности Богу Оцу. На овом Сабору учествовало је 318 Светих Отаца. Сабор је осудио

учење Аријево и Арија предао анатеми, пошто није хтео да се покаје. Још је Сабор коначно утврдио Симбол Вере, који је доцније допуњен на Другом Васељенском Сабору. На Првом Васељенском Сабору били су многи знаменити светитељи, међу којима су се нарочито истицали:

свети Николај Мирликијски,
свети Спиридон, свети Атанасије,
свети Ахил, свети Пафнутије,
свети Јаков Нисивијски,
Макарије Јерусалимски,
Александар Александријски,
Јевстатије Антиохијски Јевсевије
Кесаријски, Митрофан
Цариградски, Јован Персијски,
Арнстак Јерменски, и други
многи са Истока.

Са Запада пак присуствовали су:
Осие Кордовски, Теофил Готски,
Цецилијан Карthagенски, и други.
Главни посао овога Сабора, дакле, био је утврђење Симбола Вере. Но осим тога Сабор је утврдио и време празновања Васкрса. И најзад прописао је 20 разних канона.

